

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

7DE ÅRG.

DEN 18 FEBRUARI 1906.

N^Ö 21

OBS. Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskildt medgiftande förbjudes. **OBS.**

INNEHÅLL: Carl Magnus Groth. — Svenskar i fjärran länder. — Några af Eleonora Duses glansroller. — Från svenska scener. — "I vägen" af Vera Sander. — R. M. E. C. Björnstjerna. — Det högre armébefälet. — Från Riksdagens utskott. — Drottning Sofia i Mentone. — Prins Vilhelm i Konstantinopel. — Sveriges museimän. — Marockokonferensen i Algésiras. — Christian IX i den intimaste familjekretsen. — Två nya "odödliga". — "Mina kusiner" af Zuloaga. — Stockholmsbilder. — Vetenskapligt hvarjehanda. — Veckans porträttgalleri. — Bilder från upproret i Östersjöprovinserna.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1906.

Foto. Florman, Stockholm.

CARL MAGNUS GROTH.
F. D. PROFESSOR.

Attore: Bengt Skjerveparre

CARL MAGNUS GROTH.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

75 år fyllde den 6 februari f. professorn C. M. Groth i Stockholm.

* * *

Så långt tillbaka, som urkunderna hafva något att förtälja om människoslåktets vedermödor och lidanden, antyda de också mer eller mindre öppet, att alla tidens kvinnor drabbats af den straffdom, som ljud i tidernas morgon till släktets moder: "med smärta skall du föda dina barn". Papyrus Ebers och Rig-Veda, Gamla Testamentet och Eddan vittna alla om, att urtidens kvinna fruktat barnsörden och fått känna dess vända likaväl som nutidens.

Ingen är så hjälplös som hon, inga klagorop af de många, som uppstiga från plågades läger, komma så hjärtat att vekna och fyllas af medömkan, som den vändande barnaföderskans, ingen kan vägra att efter sin förmåga stå henne bi. Men ofullkomligt i hög grad var det bistånd som äfven sakkunskapen kunde lämna i gamla tider. Barnmorskorna voro de som suttu inne därmed och i allmänhet visste att göra sig oberoende af läkarna, hvilkas verksamhet i förlossningskonsten därför också till följd af otillräcklig erfarenhet måste blifva litet värd. Men äfven barnmorskornas utbildning måste blifva underhaltig, så länge den hufvudsakligen bedrefs på det sättet, att de yngre blott åtföljde de äldre i deras arbete men ej åtnjöto någon systematisk undervisning och handledning. Detta blef möjligt först i den nyare tiden, då läroböcker för barnmorskor började skrivas och då barnbörds hus började grundläggas, på hvilka yrkets både praktiska och teoretiska sida kunde tillgodoses.

Den som i vårt land blef den förste utöfvaren af vetenskaplig förlossningskonst, var Johan von Hoorn, som icke blott genom utgifvande af förträffliga läroböcker utan äfven oförtrutet undervisande af barnmorskor, utgifvande af det första reglementet för dessa m. m. under de första decennierna af 1700-talet beredt sig ett namn, som både vetenskapens och den svenska odlingens historia skall länge skydda för glömska. I hans spår hafva sedan en mängd läkare gått och gjort sig högt förtjänta om de svenska barnmorskornas utbildning, hvilken inträdde i ett vida gynnsammare läge, sedan den 1775 blifvit förlagd till det allmänna barnbörds huset i Stockholm. Omkring midten på 1860-talet flyttades barnmorskeundervisningen till en af Stockholms stad till barnbörds hus nödortfeliggen apterad byggnad på Söder vid Vollmar Yxkullsgatan. Här var det som Groth började sin långa verksamhet som lärare, först med F. A. Cederschjöld till förman och ifrån år 1880 såsom professor och öfverläkare. Väl förberedd tillträdde han denna syssla, enär han då sedan närmare tjugu år arbetat på förlossningskonstens område, dels såsom adjunkt vid Karolinska Institutet, dels såsom biträdande lärare för barnmorskorna och dels såsom förlossningspraktiker i hufvudstaden. Det var under ganska svåra förhållanden, som den nya sjukvårdsinrättningen började sin verksamhet och den förtjänade väl det namn, den bar, Provisoriska Barnbörds huset. Upprepade flyttningar företogs, tills inrättningen slutligen inhystes i den byggnad, som nu inrymmer Maria sjukhus, men som ifrån början var en fabrik! Samtidigt bedrefs den teoretiska undervisningen för barnmorskorna uti ett på samma tomt liggande gammalt växthus, där smuts mörker och köld samverkade till att göra både lärandet och åhörandet odrägliga. Lyckligtvis fanns hos Groth både praktisk duglighet och ett varmt intresse för undervisningens tillgodoseende och det dröjde ej länge, förrän han lyckades öfvertyga vederbörande myndigheter om det trängande behovet af mer tidsenliga lokaler för såväl barnaföderskorna som för undervisningen.

För båda ändamålen inreddes då enligt Groths förslag det nuvarande södra barnbörds huset på ett

sätt, som efter den tidens fordringar måste anses tillfredsställande. De ljusa, rymliga salarne och den stränga ordning, som G. där upprätthöll, gjorde, att allmänhetens förtroende för sjukhuset var i stadigt växande och de skaror af fattiga mödrar, som där funno hjälp, för hvarje år ökades.

För sin uppgift som lärare hade G. alltid ett stort intresse och tröttnade aldrig på desamma, icke ens på äldre dagar, när arbetet som läkare började kännas tungt. Men kanske ännu mer än själfva saken intresserade honom de personer, hvilkas undervisande och handledning var honom anförtrödd. Det välvilliga sinnelag, som hos honom utgjorde ett starkt framträdande karaktärsdrag och som på mångfaldigt sätt i råd och dåd tog sig uttryck, bibringande snart den ena generationen af hans unga åhörarinnor efter den andra den öfvertygelsen, att de i sin lärare och förman hade en pålitlig vän, om de också understundom med fruktan och bäfvan samlades omkring honom. Det intresse, hvarmed han följde sina elever, var ej slut med lärotiden utan räckte vida därutöfver. Erbjud sig ett tillfälle, såsom vid besättande af lediga platser, att förbättra barnmorskors ofta eländiga aflöning, gjorde G. allt hvad han kunde för att förmå kommunen att gifva sin barnmorska ett anständigt lefvebröd, likaså var han mycket mån om att af de unga barnmorskorna få underrättelse om, hur de redt sig vid svårare förlossningstillfällen.

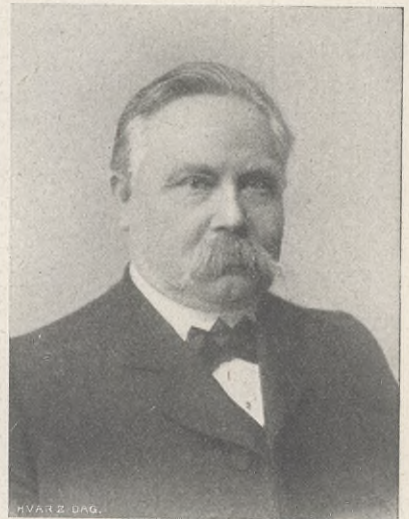
En synnerligen stor förtjänst hade professor Groth i den nya barnmorskelärobokens tillkomst. I flera år saknades alldeles en lärobok, sedan den af Cederschjöld utgifna och för öfrigt i många stycken föräldrade, ej längre stod till att ens få köpa. I förening med den energiske doktor Frans Petter Lindblom utarbetade han den nu använda läroboken. Och hvad det betyder för undervisningen, behöfver knappt påpekas.

1896 drog sig professor G. vid uppnådd pensionsålder tillbaka från barnmorskeundervisningen, bevarad i tacksam hägkomst af de månghundra, som han undervisat i det sköna yrket att lindra födandets vända och att trygga det nyfödda lifvets första tillväxt.

E. A.

SVENSKAR I FJÄRRAN LÄNDER.

En person som sannolikt en äldre generation i Stockholm erinrar sig, är *Georg Gustaf Granfeldt*. Född 28 nov. 1839, gick han där skoltiden och seglade så till hafs vid 17 års ålder. Återkom och tog examina vid Stockholms Navigationsskola och for sedan ut igen öfver all världens farvatten. Var sista gången hemma 1864 och har nära nog sedan dess vistats i Chili. Här har han med företagsamhet, kunskaper och redbarhet arbetat sig till en framskjuten såväl ekonomisk som social ställning. Är guvernör och stadfullmäktig i

G. G. GRANFELDT.

den stad där han bor — Coronel — samt svensk (sedan 82) och portugisisk vice konsul. Gift med en spanjorska har konsul G. och hans fru ett gästfritt hem för landsmän som han i öfrigt ofta nog bistått med råd och dåd.

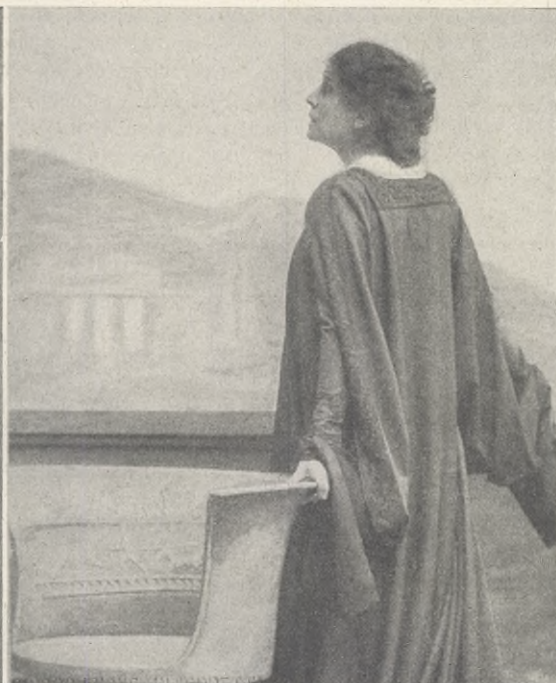
NÅGRA AF ELEONORA DUSES GLANSROLLER.

HVAR 2. DAG.

Efter porträtt.

I »KAMELIADAMEN«.

I »MONNA VANNA«.

Kitché, Bengt Silfverparre

HVAR 2. DAG.

I »HEDDA GABLER« (X). Efter fotografi tagen i dessa dagar å National-Teatern i Kristiania.

FRÅN SVENSKA SCENER.

“Madame Sans-Gêne”, det bekanta skådespelet af Sardou, har under titel “Hertiginnan af Danzig” gjorts till operett af ett par engelsmän och uppfördes för första gången på Östermalmsteatern i Stockholm den 12 febr. I handlingen är all politik borttagen och i stället ett romantiskt och barnligt kärlekselement infördt. Konflikten uppkommer, därigenom att kejsar Napoleon vill tvinga hertiginnan Lefebvre, den forna tvätterskan, att såsom alltför ofin i sina fasoner och därigenom stötande hofvet skiljas från sin make. Men hertiginnan reder sig naturligtvis godt mot Napoleon.

Musiken i operetten är pigg och lättflytande, och direktör Ranft har bestått pjäsen en för

Stockholmsförhållanden rent af öfverdådlig uppsättning. Fru Emma Meissner är en käck tvätterska-hertiginna, och Bror Ohlson, som förut på Dramatiska teatern spelat Napoleons roll i talstycket, innehar samma roll i operetten, där Napoleon icke häler sjunger, utan talar och O. är alldeles utmärkt som den tyranniske imperatorn.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF. FRU EMMA MEISSNER OCH HR BROR OLSSON. Klisché: Hengt Bilderparis

I VÄGEN.

BERÄTTELSE FÖR HVAR 8 DAG AF VERA SANDER.

Under tre generationer hade det gamla herresätet gått i arf inom släkten. Så vidt möjligt hade man försökt att såväl inom som utom hus bibehålla forna tiders skick och sedvänjor. De gamla vallarna, som från början anlagts för att skydda egendomen för öfverfall, funnos ännu till största delen kvar, likom man alltjämt nattetid hörde den gamle nattväktaren sjunga sin entoniga visa, där han med hornlyktan i ena handen och en väldig knölpåk i den andra gjorde sin rond kring knutarna. I de rostiga låsarna sutto ännu samma jättelika nycklar som i farfars fars tid, och de mossbelupna aplarna ute i köksträdgården sågo mer än lustiga ut med sina påspikade brädlappar. Man försökte i det längsta hålla dem vid lif, efter som godsets förste ägare egenhändigt hade planterat dem.

Det var en gängse sed, att den siste herren till Granberga alltid tog sin bostad i gårdens corps-de-logis, ett stort tvåvånings trähus, utan alla grannlåter eller utsirningar, och med en väldig halfcirkelformig sten-trappa midt på ena långväggen ut emot gårdsplanen. I vinkel häremot låg “flygeln”, ett mindre envåningshus, likaledes af trä, och med väggarna alldeles öfvervuxna af kaprifol. Detta lilla näste var i all sin enkelhet vida mera tilltalande än det stora, nakna åbäket uppe på gårdsplanen. Det bestod sig dessutom med

ett slags verandaliknande utsprång, där far om sommarkvällarna kunde sitta och “dra” sin långpipa. När den nye ägaren, d. v. s. äldste sonen, förde sin brud hem till Granberga, stod stora byggnaden ommöblerad och uppffad, färdig att ta emot unga herrskapet, medan de gamla fingo maka åt sig och ta sitt residens nere i flygeln. Detta var nu en gång för alla häfdvunnen sed inom släkten, mot hvilken det aldrig fallit någon in att bryta. Så hade det också nu för fjärde gången under tidernas lopp ändrats och rustats i ordning i det nya boet. Men utomhus fick där aldrig vidtagas några förändringar. Det skulle nästan betraktats som ett helgerån. Invändigt stod det däremot den blifvande husmodern fritt att styra och ställa efter behag.

Så viktig gubben Nils kände sig, där han satt och tronade på kuskbocken af den gamla familjeländan, klädd i splittrigt nytt livré och med “patriotiska sällskapets” stora guldmedalj blänkande på bröstet. Men så var det nog hellre inte många kuskar, som under sin tjänstetid fått skjutsa tre brudar hem till gården. Fina och fagra hade de varit alla tre, men allra vackrast tyckte han ändå, att den första varit, fru Märta, som hon kallades af godsets folk. En sådan fru skulle Granberga nog aldrig mera få skåda. Han ville släppa till tårarna, så fort han tänkte på hvilken sorg det var, då hon bäddades ner, där ute i den stora familje-

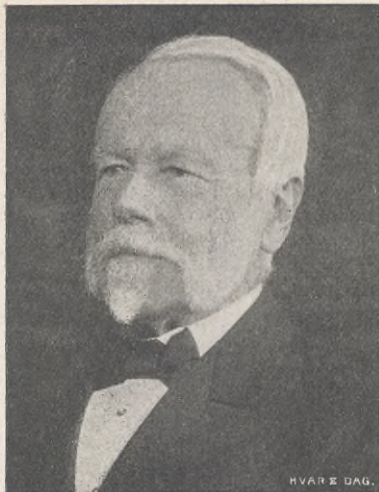

Foto. HVAR 8 DAG. *Kl. 18: Benat Sjöfverparre.*
R. M. E. C. BJÖRNSTJERNA.
Ingick den 10 febr. i sitt 80:de år.

I sitt 80:de år ingick d. 10 febr. generalmajoren *Roger Magnus Eugen Curt Björnstjerna*. Underlöjtn. vid Svea Lifgarde 46, öfverste och sekundchef därstädes 73, generalmajor i armén 86, generalbefälhafvare i 5:te militärdistriktet (nu sjetta arméfördeln.) 88; afsked med tillstånd att som generalmajor kvarstå i generalitetets reserv 94.

*

Till öfverste o. chef för Vestmanlands regte efter öfverste *C. C. Vogel*, som beviljats afsked, har utnämnts öfveradjutanten o. öfverstelöjtnanten vid generalstaben *Pehr Richert Hasselrot*. Af öfverste Vogel ha vi tidigare (ärg. VI: 37) lämnat porträtt. Öfverste Hasselrot är f. 61. U.-löjtn. vid Kronob. reg. 80, löjtn. vid Gen.-staben 90. Lärare vid Krigshögskolan 93—02, stabschef v. 4:de arméfördeln. 98—1900, sousch. i Landtförsv.-dep. Komm.-Exp. 1900—01, afdeln.-chef vid Gen.-stabens Kommunik.-afdeln. 01, vid Statist.-afdeln. från 03, öfverstelöjtnant vid Gen.-staben s. å.

Foto. Hertberg, Stockholm. *Kl. 18: Benat Sjöfverparre.*
P. R. HASSELROT.
Nyutn. till öfverste o. chef för Vestmanl. Regte.

grafven. Det kändes precis som om solen för alltid hade gått ned bakom Granberga ås.

Och nu gick där redan en ny fru Märta och styrde och ställde på gården. En sådan där fin Stockholmsfröken kan tänka, som lärt att sjunga i Paris och kunde tala tre språk flytande. Hon hade förstås också hunnit att gå igenom en hushållsskola i Stockholm för att inte komma allt för okunnig till det nya hemmet. Men så mycket måtte det inte varit bevändt med hennes insikter i landthushållning.

Det var inte mer än det bar sig, att hon kunde skilja ett får från en kalf och en ko från en häst. Och la'gårds-Pelle skrattade i mjugg, där han bredbent och säfflig gick och kikade på henne, då hon lyfte upp sina spetskantade kjolar för att inte söla ner dem på ladugårdsgolfvet. Men ungherrn log så hjärtinnerligt belåtet af hennes lustiga misstag. Han var förälskad upp öfver örönen och skulle inte för allt i världen velat byta bort sin eleganta lilla hustru. Bevars väl! Han var rik nog att hålla sig med en hushållsfröken om så skulle behövas. Och dessutom såg nog morsgumman hälst, att hon fick stå kvar vid styret än så länge.

Men det fanns en person på Granberga gård, som, trots alla tidens växlingar, fick stanna i obestridd besittning af sina, en gång tillerkända privilegier. Och det var den förste ägarens gamla syster, mamsell Fredrika. Hon var den äldsta kvarlevande af Bergfeldtska släkten och räknade sina modiga åttio vårar. Rak i ryggen som ett tändt ljus, satt hon i sin stora korgstol och stickade, med glasögonen på näsan, och den stora familjebibeln uppslagen framför sig på fönsterbordet. Hon hade haft sin egen historia, fast inte så många kände till den. Att hon haft en stor sorg i sina unga da'r visste dock litet hvar, och att det var denna, som gjort henne så där sluten och tvär utaf sig. Hon hörde till det slags människor som, oförstädda af världen, stänga sig inne med sina minnen och döma sig själfva till ett slags frivilligt klosterlif. Det påstods, att hon i sin lefnads vår varit hemligt förlofvad med en kusin på mödernet, som läste på prästexamen. Vid några och tjuogo år bröts hans förhoppningsfulla bana af en lömsk sjukdom

och en förtidig död. Och samtidigt därmed bröts också mamsell Fredrikas förr så ljusa lefnadsmod. Med orubblig envishet tillbakavisade hon sedan under årens lopp det ena förmånliga anbudet efter det andra och drog sig allt mer och mer undan ifrån umgänget med sina jämnåriga. Då brodern gifte sig och öfvertog gården, behöfde han pengar för att lösa in brödernas andel, och det var då syster Fredrika erbjöd honom att öfverta hennes del af arvet mot att hon för lifstiden fick disponera ett par rum i stora byggningen samt kvartalsvis lyfta det lilla belopp, som hon ansåg sig behöfva för sina blygsamma behof. Inte för allt i världen skulle hon velat flytta från det gamla hemmet, och lika motvilligt skulle hon ha funnit sig i att befatta sig med några hushållsbestyr. Det kändes obeskrifligt tryggt för henne att veta, det hon framgent som hittills kunde få gå till dukadt bord och sitta i sina gamla, kära rum, där allt minde henne om framfarna, lyckliga dar. Så hade hon år för år åldrats i kapp med de gamla aplarna och väntade såsom de, stilla och undergifvet på den slutliga förgängelsen.

Under broderns lifstid behöfde mamsell Fredrika aldrig sakna något, hvarken i det ena eller andra afseendet. Svägerskan beundrade henne för hennes trofasta ungdomskarlek och hittade på tusen små ömhetsbevis, hvilka alla mottogos med låtsad liknöjdhet, men ändå i grunden gjorde den gamla outhärligt godt. Så hade de små brorsbarnen kommit ett efter annat och kastat strimmar af sol öfver hennes ensamma väg. Och medan hon såg huru de frodades och sköto i höjden grånade håret allt mer på hennes egen hjässa. Hon såg sina kära bäddas ned i grafvarna, men ännu dröjde liemannen att hämta henne, som dock minst af dem alla hade hemortsrätt här nere. Nu satt hon och såg från sitt fönster hurusom en ny liten telning bars omkring ute i solskenet. Det var broderns sonson, en liten ljuslockig, knubbig pys, som i sin ordning skulle bli herre till Granberga. Mamsell Fredrika höll nu för tiden mest till nere i flygeln. Hon kände sig liksom afdankad hon också och trifdes inte så bra som förr uppe i sina gamla rum. Den unga frun spelade och sjöng halfva dagarna, men det var en sådan där nymodig musik som mamsell Fredrika

inte förstod sig på. Och knappast förgick någon dag, utan att det var främmande. Ofta dansades det till långt in på nätterna i stora salen ofvanpå, rakt öfver hufvudet på mamsell. Sådana nätter fick den gamla knappast en blund i ögonen, men det var det minnsann ingen som frågade efter.

Lifvet hör de unga till, och de gamla få maka åt sig. De kunna väl inte i evighet få stå och förhindra jorden håller. Direkt var det förstas ingen, som sade något sådant, men mamsell förstod det utan ord, fast hon i själfva verket inte kunde underlåta att hålla ungherrskapet räkning för, att de lade band på sin motvilja och bemötte gumman höfligt.

En kväll låg hon som vanligt vaken och hörde huru vagnen körde fram till stora trappan för att skjutsa ett par långväga gäster till stationen. Hon låg och lyssnade till vagnsresslet, som så småningom dog bort i fjärran, medan värdfolket ensamma återvände in i salongen. De voro upprymda och pratade högröstadt. Någon lust att gå till sångs måtte de inte haft, ty frun slog sig ner vid pianot och stämde upp en af sina konstbesynnerliga arior. Mannen satt och hörde på i den lilla hörnsoffan alldeles bakom mamsell Fredrikas hufvudgård. När sången var till ända kom hon bort till honom och det blef ett fasligt kuttrande. Mamsell Fredrika såg i andanom huru hon smög sig intill honom och hur han böjde sig ned emot henne och kysste henne. Fastän de bara talade halfhögt hörde den gamla hvartenda ord där hon låg. De resonnerade om huru de bäst skulle kunna ändra om väningen för att få den ändå bekvämare.

— Det är bra dumt, hörde hon frun förtrytsamt säga, att gamla faster skall ta upp de bästa rummen. Kunde man inte låta gumman flytta upp i andra våningen.

— Nej, hvad tänker du på? Hur skulle hon, som är så gammal orka gå i trapporna. Och för resten har hon bott här nere hela sitt lif.

— Ja, kom det resignerad, då får man väl lugna sig så länge. Hon kan väl inte lefva i evighet håller. Tänk, så bra det skall bli att ha det stora solrummet till barnkammare.

Hvad mannen svarade, hörde mamsell Fredrika inte. Det ringde och susade för öronen på henne. Det kändes så outhärligt bittert detta, att där inte fanns plats för henne längre i det gamla barndomshemmet. Aldrig hade hon känt sig så öfvergifven och bortglömd. Hon gömde hufvudet i kudden och lät tårarna tillra utifrån de fårade kinderna.

Dagen därpå kände hon sig så ovanligt trött. Det kom sig väl af, att hon sofvit så litet på natten. Men fram på förmiddagen blef hon kryare så att hon kunde äta middag nere i flygeln som vanligt.

Brorsonen tyckte till och med, att han inte på länge sett henne så intresserad och liflig, och efter kaffet ville gumman nödvändigt ha honom med sig upp för att prata med honom mellan fyra ögon. Det var inte i går någonting sådant händt. Men efter den dagen var mamsell Fredrika inte riktigt sig lik. Hon talade ouppörligt om att flytta ifrån sina gamla rum. Där var för varmt och soligt, och hon trodde bestämt, att hon skulle trivas bättre nere i flygeln. Ingen fäste sig dock vid hennes grillar. Gamla människor få ju merendels så besynnerliga idéer.

En morgon, då den lilla tjänsteflickan bar upp frukostbrickan, fann hon till sin förvåning, att mamsell Fredrika, som brukade vara en sådan ottefägel, ännu låg kvar i sängen. Men hon nändes icke väcka henne, utan smög sig ut igen. Hela den dagen och tre hela dagar därtill fortfor mamsell Fredrika att sofva och under sömnen gick hon med ett leende på läpparna så oförmärkt in i den eviga hvilan. Man hittade ett bref i hennes skritbordslåda. Det var adres-

seradt till unga frun, och under utanskriften stod det: "Till en barnkammarmöbel åt lillen från gamla faster". Unga frun kände det som om något fastnat i halsen, då hon öppnade kuvertet. Inuti låg mamsell Fredrikas sista kvartal, som hon lyftat nyss förut. Hur i all världen hade gumman kunnat gissa sig till, att de just önskat sig en barnkammarmöbel? Ingen hade nämnt ett ord därom. För första gången kände unga frun sig tacksam mot mamsell Fredrika. Det rörde hennes modershjärta, att den gamla ungmön tänkt på deras lille älskling så i det sista. När allt kom omkring kanske hon känt på sig att hon började bli öfverflödig. Redan samma kväll skrefs det till Stockholm efter priskuranter, och dagen därpå skickades det bud till staden efter målare och tapetsrare.

Men gamle Nils skjutsade mamsell Fredrika på hennes sista färd ifrån Granberga. "Hvem tro resan gäller härnäst?" undrade han, då han vid hemkomsten ledde in hästarna i stallet och strök dem öfver de svettiga ryggarna. Och de vände på hufvudena och gnäggade som hade de velat säga: "Ja, nu är det tid på, att du också makar åt dig". Men ute i köksträdgården stå de gamla aplarna ännu i dag. Ingen näns att hugga ner dem. "De stå ju inte i vägen för någon", säger godsherrn.

Och det har han rätt i.

STATSUTSKOTTET.

(Till fotografien å nästa sida.)

H. 8. D. fortsätter härmed serien af för tidskriften speciellt tagna fotografier öfver de olika utskotten vid innevarande års Riksdag.

Statsutskottet, som skall undfå del af konungens angående statsverkens tillstånd och behof till riksdagen aflättna proposition och äga tillgång till alla statsverkets räkenskaper och handlingar, åligger att granska, utreda och uppgifva stats- och riksgäldsverkens tillstånd och förvaltning samt föreslå ej mindre hvad till fyllande af deras behof erfordras, sedan nödiga indragningar och besparingar blifvit iakttagna, än äfven beloppet af de summor, hvilka, jämlikt 63 § Regeringsformen, skola för särskilda händelser afsättas, så ock att uppgifva, huru mycket bör genom bevilningar utgöras.

Utskottet tillkommer ock att efterse och granska, huruvida gjorda eller förordnade utbetalningar af statsmedlen icke öfverstigit beloppet af de hufvudtitlar, hvilka af riksdag uti uppgjord statsreglering blifvit fastställda, och huruvida utbetalningarna äro grundade på behörigen upprättade stater, eller konungens med vederbörlig kontrasignation utfärdade anordningar, samt styrkta med behöriga kvittenser af dem, som medlen emottagit. Skulle, mot riksdagens beslut, de till någon hufvudtitel anslagna summor befinnas dragna till andra ändamål än dem, som under samma hufvudtitel höra, eller något af riksdagen fastställt anslag befinnas öfverskridet, skall utskottet hos kamrarna göra anmälan emot den ämbetsman, som en sådan anordning kontrasigneradt, hvarefter förfäres enligt 106 och 107 §§ i Regeringsformen. Ej må dock, emot föreskriften i 90 § Regeringsformen, utskottet i något klander af konungens gjorda anordningar ingå; ej håller de för statsutgifterna redovisande tjänstemän personligen för utskottet eller riksdagen till ansvar ställas, utan må, där så nödigt finnes, hos konungen af Riksdagen anmälas de anledningar, som förekommit att mot någon sådan tjänsteman i laglig ordning ansvar yrka.

FRÅN RIKSDAGENS UTSKOTT: STATSUTSKOTTET.

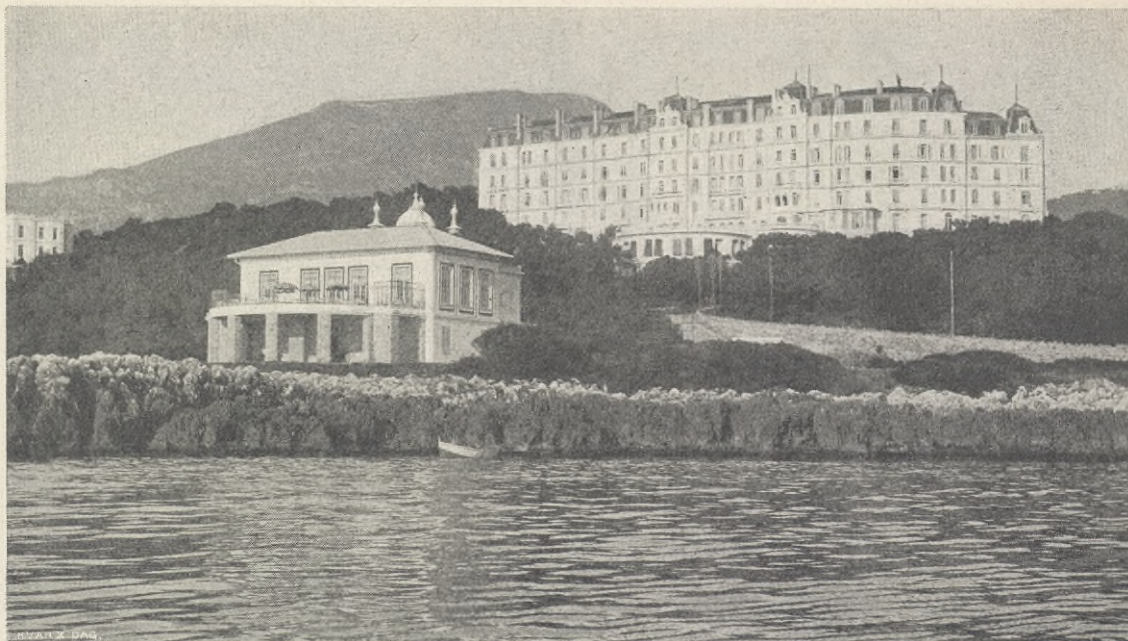
Detaljförstoring af bilden nedan.

(Text ä föregående sida).

Vi namnteckna, sittande vid bordet, från vänster å bilden räknadt, hrr: Palmstierna, Falkenberg, Törnebladh, Klingspor, Fränckel, Bohmstedt, Taube, Posse, Gripenstedt, Wijk, Pettersson, Tamm (ordf.), Pehrson (v. ordf.), Nylander, Person (Stallerhult), Lindgren, Olsson, Persson (Tällberg), Wiklund, Sjö, Starbäck, Hammarskjöld, Hammarlund, Eriks-son. Sittande vid fönstersidan, hrr: Swartz, Ros, Beck-Friis, Stuart (sekr.). Vid motsatta sidan, hrr: Ekman, Ström, Svensson. Några af ledamöterna och suppleanterna voro icke närvarande vid detta sammanträde.

DROTTNING SOFIA I MENTONE.

Efter fotografi.

HOTELL DU CAP MARTIN, där Drottningen bor. Cap Martin är en udde belägen halfvägs mellan Mentone och Monte Carlo. Hotellet är uppbyggt af arkitekten Tersling, vårt lands konsul i Mentone.

Klubb; Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sjölm—Öbg

PRINS VILHELM I KONSTANTINOPEL.

HVAR Z DAG.

Efter fotografi.

PRINSEN ÅTERVÄNDANDE FRÅN SORGEGUDSTJÄNSTEN EFTER KONUNG CHRISTIAN i Svenska Legationskapellet i Konstantinopel den 4 februari. Vid prinsens sida går franske ambassadören Constant och bakom honom tyske ambassadören von Bieberstein och Selim Pacha Melhamé. — Af brist på utrymme kunna vi ej nu visa öfriga förträffliga fotografier vi erhållit öfver legationen.

Klubb; Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sjölm—Öbg.

Foto. Rinman, Göteborg

Kliché: Kem. A. B. Bengt Sjöberg—Sthlm—Oby

GRUPP FRÅN MÖTET I FÜRSTENBERGSKA GALLERIET I GÖTEBORGS MUSEUM DEN 12 FEBRUARI.

Det första allmänna mötet mellan Sveriges museimän öppnades den 12 febr. å Göteborgs museum. Ett 30-tal personer, däraf tre damer, från skilda delar af landet hade infunnit sig.

Till mötets ordförande utsågs professor Oscar Montelius, till vice ordförande kammarherre Carl La-

gerberg och till sekreterare intendenten G. Upmark.

Mötets centrala ärende utgjorde frågan om bildande af en svensk museiförening, men äfven ett flertal andra gemensamma museiangägenheter behandlades under mötet.

MAROCKOKONFERENSEN I ALGÉSIRAS.

Förutom det allmänna intresse en fotografi från Algésiras-konferensen måste äga i och för sig, har vår bild ovan ett särskildt litet intresse för Sverige emedan vi där se vårt lands representant, envoyé Sager (X). Beträffande dessa storpolitiska förhandlingar, synas de fortskrida långsamt nog, dels emedan de marockanska ombuden ständigt måste rådföra sig i Fez och dels emedan de ömtåligaste frågorna, de om poliskontrollen, förhandlas

bakom kulisserna mellan enskilda ombud för att söka nå en för alla parter antaglig form innan dessa punkter framläggas för kongressen till gemensam behandling. Fruktan för krigsutbrott mellan Tyskland och Frankrike synas nu mindre än förut äfven om konferensen ej skulle resultera i en slutlig öfverenskommelse mellan de tvänne mest intresserade stormakterna.

Efter fotografi.

FOTOGAFI TAGEN UNDER PÅGÅENDE FÖRHANDLINGAR. SVERIGES OMBUD, MINISTER SAGER (X).

Kliché: Kem. A. B. Bengt Sjöberg—Sthlm—Oby

CHRISTIAN IX I DEN INTIMASTE FAMILJEKRETSEN.

KONUNG CHRISTIAN OMGIVEN AF ALLA SINA BARN:

1. KONUNG GEORG AF GREKLAND.
2. DROTNING ALEXANDRA AF ENGLAND.
3. KONUNG FREDRIK AF DANMARK (dävarande kronpr.)
4. PRINS VALDEMAR AF DANMARK.
5. ÄNKEKEJSARINNAN DAGMAR AF RYSSLAND.
6. HERTIGINNAN THYRA AF CUMBERLAND.

1 2 5 3 C. IX 4 6

1 2 3 C. IX

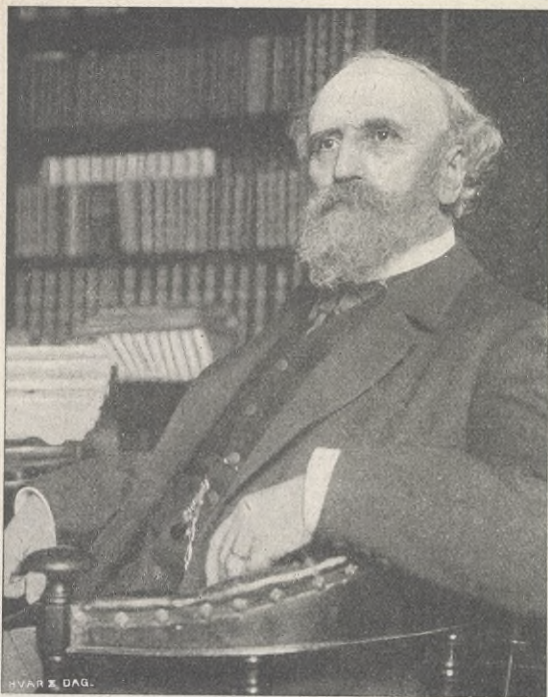
KONUNGEN SPELAR WHIST MED SINA DÖTTRAR:

1. DROTNINGEN AF ENGLAND.
2. ÄNKEKEJSARINNAN AF RYSSLAND.
3. HERTIGINNAN AF CUMBERLAND.

HVAR 8 DAGS ILLUSTRATIONER
reproduceras direkt från originalfotografier.

H. S. D. begagnar sig således ej af det ur alla synpunkter förkastliga sättet att i brist på fotografier kopiera utländska tidningars tryckta illustrationer. H. S. D. har de yppersta förbindelser för fotografiskt materiel öfver snart sagdt hela världen — och har ingen anledning att sky de visserligen ofantliga kostnader som krävas för att häfda sin rangplats som själfständig illustrerad tidskrift.

Redaktionen.

HVAR 8 DAG.

Efter porträtt. ALEXANDRE RIBOT. Kliché: Bengt Sjöfverparre.

I dessa dagar har Franska Akademien haft att fylla tvänne tomrum; döden far omildt fram med denna samling af litteraturens äldste. Den politiske vältalaren, hertigen af Audifred-Pasquier och den klassiskt formfulländade sonettiktaren José-Maria de Hérédia ha fått värdiga efterföljare.

Flere storheter saknades af en eller annan anledning i de rösttandes skara. Sully Prudhomme var af sin tynande hälsa förhindrad

att ge sig uti den rägniga vinterkvällen, Anatole France lär ha lofvat dyrt och heligt att aldrig mer sätta sin fot innanför den akademiska tröskeln och Pierre Loti gungade väl som vanligt på väg mot någon fjärran orient. Men de återstående skötte i alla fall sitt kall med heder, i det de till "två af de fyrtio" utvalde, så godt som utan konkurrens eller tvekan, den bekante politikern *Alexandre Ribot* och den ej mindre kände skriftställaren *Maurice Barrès*.

Ribot är en af de mest framträdande personligheterna i Frankrikes politiska lif. Han är centerpartiernas ypperste vältalare och är för dem detsamma som Jaurès är för vänstern, den erkände förare till hvars ord man lyssnar i det afgörande ögonblicket. Hans vältalighet är alltid afmätt, stundom fint ironisk, aldrig våldsam i uttrycksmedlen; det är att märka att Ribot alltid tar afsteg äfven från partivänners förlöppningar. I akademien får han nu representera den politiske vältaligheten vid sidan af sina kamrater från kammaren, den elegante Paul Deschanel och den katolskt ifrande greven af Mun.

Den andre lycklige, Maurice Barrès, är kanske den snillrikaste bland Frankrikes yngre författare. Detta erkännes äfven af hans mest deciderade politiske motståndare. Ty politiker är Barrès minst lika mycket som litteratör. Han har till och med tillhört deputeradekammaren och var sedan en af nationalistpartiets mest ryktbare höfdingar. Hans romaner, bland hvilka "les Deracinés", "De rotlösa", är den mest kända. Äro alla af djup filosofisk eller socialpolitisk innebörd. Hans sista bok som länge och ifrigt diskuterats i präsen skildrar sinnestillståndet hos en fransk elssare som ej fullgör

sin värnplikt i tyska armén. "Revanché"-idén hade länge i Maurice Barrès sin vältaligaste apostel och det är nog mycket tack vare sin nationalism han nu vid jämförelsevis unga år, tager sitt inträde i den ärevärdiga litterära aeropagen vid Seinestranden.

H. 8. D:s läsare minnas nog, att *Mari Mihi* för en tid sedan från Spanien skref en korrespondens om den store spanske målaren Ignazio Zuloaga illustrerad med afbildningar af några dennes taflor. *Mari Mihi* har nu i Sthlm anordnat en utställn. af 15 Zuloagas verk — pudrade och sminkade spanjorskor med röda läppar o. brinnande ögon, tjurfiaktare o. vingårdsmän — allt skarpt o. sinnligt karakteriseradt, nedkastadt på duken utan modellering men med sjudande lif i de djärva men ej granna färgerna. Zuloaga har tydligen bakom sig en rad klassiska mästare, men ytterst modern är ändå hans blick på tingen. Hans konst torde dock vara långt mera begränsad än t. ex. Zorns.

Se ärg. VI: 49.

HVAR 8 DAG.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

MAURICE BARRÈS.

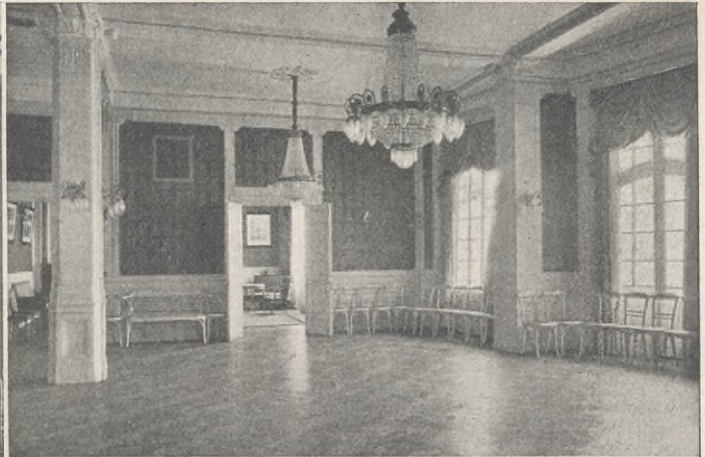

HVAR 8 DAG.

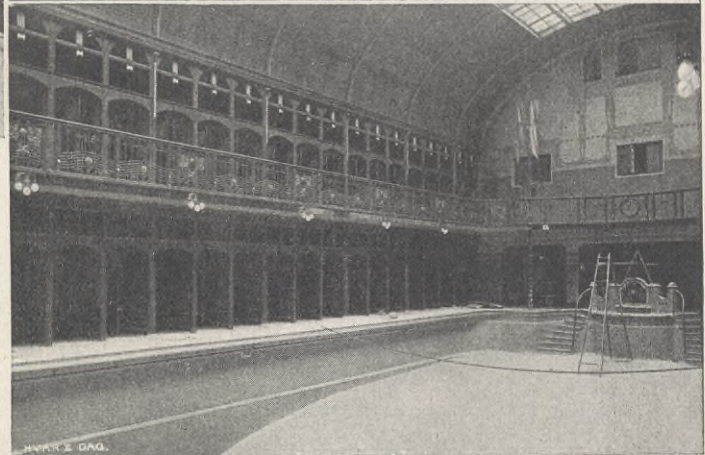
Foto. HVAR 8 DAG.

»MINA KUSINER» AF ZULOAGA.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

MÄLARRESTAURANTEN: Exteriör samt Interiör af Fästväningen och stora Simhallen.

HVAR 8 DAG. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stilm.-Olg.

Å Norr Mäljarstrand på Kungsholmen, midt emot Kungsholms kyrka vid Handverkaregatan och sträckande sig ned till stranden, har uppförts ett huskomplex, bl. a. omfattande ett förstklassigt badhus samt en icke mindre förstklassig restaurang, med stora fästlokaler, klubbvåningar o. s. v. I badhuset påträffas hufvudstadens allra största simhall af synnerligen prydligt utseende. Badhuset lär bli färdigt till omkring 1 mars, under det att restaurang- och kafélokalerna redan öppnats och utgöra Kungsholmens nyaste sevärdhet, som nog kommer att uppskattas af allmänheten äfven i andra stadsdelar.]

*

70 år fyllde den 29 januari chefen för hamnroddarekontoret i Stockholm, sjökaptenen *Anders Nilsson*, känd och omtyckt i vida kretsar.

Kapten Nilsson är äldste i Stockholm lefvande långtradesbefälhåfvare. Efter att vid 15 års ålder ha börjat sin sjömansbana seglade N. efter aflagda examina på alla världens haf, därvid förande befälet å skeppen *Henriette*, *Dalkarlså* och *Oden*. Sedan förde han ångaren *Solide* under många år tills han 1894 blef antagen till sin nuvarande befattning som chef för hamnroddarekontoret.

H. 8. D. har låtit taga ett särskildt fotografi af den högeligen populäre gamle sjöbussen, vid sitt lilla kontor på Skeppsbron.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF

KAPTEN ANDERS NILSSON, chef för hamnroddarekontoret i Stockholm.

Kliché: Bengt Silfversparre.

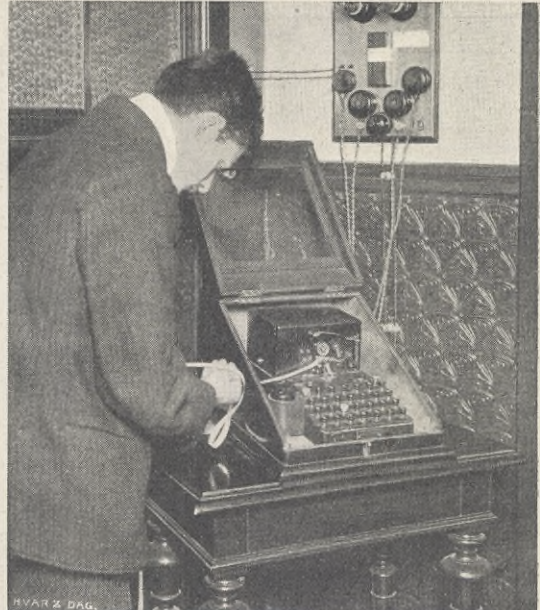
Efter fotografi. Kliché: Bengt Sjöbergparre.
TEMPERATURMÄTNING PÅ 14,000 METERS HÖJD.

Temperaturmätning å den ofantliga höjden af 14,000 meter företogs häromdagen vid observatoriet i Pavia, därvid en temperatur af 65° under fryspunkten konstaterades medelst registreringsapparater, som voro fästade vid den ena ballongen.

*
Lokaltelegraf skall införas i Stockholm sedan ett af telegrafverket fastställt antal abonnenter antecknat sig. Apparaterna förmedla telegram direkt till och från huvudtelegrafstationerna så att dit ankommande telegram omedelbart, automatiskt nedskrifves på abonnentens apparat å en pappersremsa där. Medelst en skrivmaskinliknande apparat afsänder abonnent direkt sina telegram.

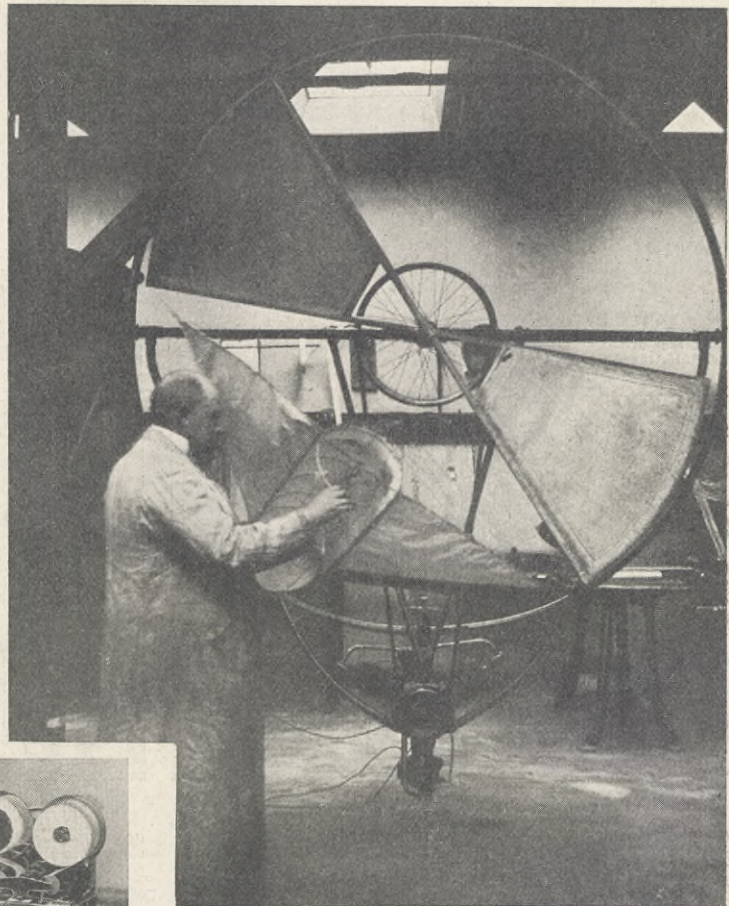
*
Flygmaskinproblemet anser sig en dansk ingenjör Ellehammar ha löst efter hvad prässen meddelat. Vi återgifva en bild af uppfinningen vid sitt arbete med den nya flygmaskinen.

*
En stenografiskrifmaskin har upfunnits af en hr Bivot i Paris med hvilken man skall kunna följa hur fort tal som helst. Uppfin-

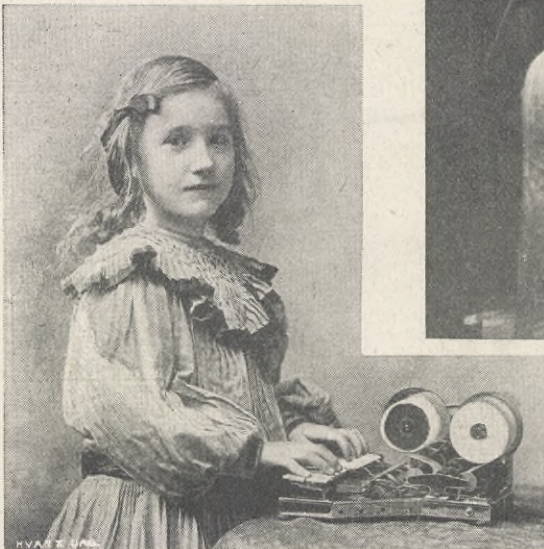

Efter fotografi. Kliché: Bengt Sjöbergparre.
LOKALTELEGRAF-APPARAT.

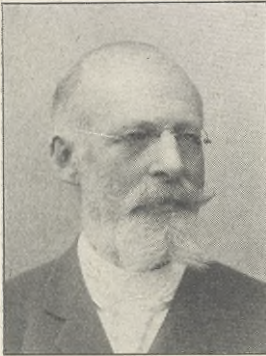
narens 7-åriga dotter skrifer 50 ord i minuten och visar vår bild just henne vid den nya maskinen.

Efter fotografi. Kliché: Bengt Sjöbergparre.
ING. ELLEHAMMAR SYSSELSATT MED FLYGMASKIN-PROBLEMET.

Efter fotografi. STENOGRAFI-SKRIFMASKIN.

A. M. LAMM.

80 år fyllde den 8 febr. grosshandlaren Albert Martin Lamm i Göteborg, delägare i firman Martin Levissons söner. Mångårig v. ordförande i Göteborgs och Bohusläns sparbank har L. med intresse deltagit i stadens allm. angelägenheter.

H. T. NORRMAN.

Magistratssekreteraren Hugo Thiodolf Norrman fyllde den 4 febr. 60 år. Stud.-ex. 60, hofrättsex. 65, v. häradshövding 73, magistratssekreterare och Not. publ. i Landskrona från 75 Ledamot och v. ordf. i drätselkammaren, ordf. i Bevillningsberedningen 10 år. Landstingsman m. m.

L. A. V. NORLÉN.

Kyrkoherden Lars Abraham Viktor Norlén fyllde den 4 febr. 60 år. Stud.-ex. 66, prästvigd 69, kyrkoherde i Nottebäck 83, i Nöbbelöd sedan 97. Ordförande i Eighutus kommunalstämma 81—84.

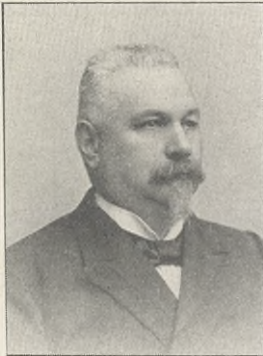
K. J. MALM.

Den 3 febr. fyllde auditören o. rådmannen Knut Johan Malm i Oskarshamn 60 år. Stud.-ex. i Uppsala 66, ex. t. rättteångsv. 72, v. häradsh. 75, auditör vid Kalmar reg. 80, rådmän i Oskarshamn 87. Styr.-led. i Smål. E. Banks kont. i Ohann sed. 83, jourh. dir. 84—89, 93—03. Insp. f. Oskarsh. realsk. 05. Inneh. åtsk. förtr.-uppdr.

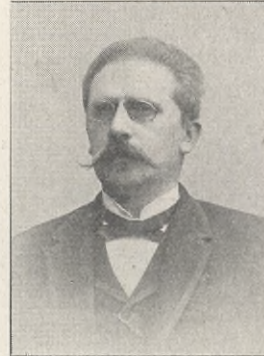
J. OLSSON.

70 år fyllde den 18 febr. f. d. riksdagsmannen Jöns Olsson f. Qvarnbrodda, Malmöhus län. Riksdagsman 68—70, mångårig landstingsman, kommunalordförande och vice ordförande i skolrådet, led. i vägstyrelsen och sparbanksstyrelsen m. fl. förtroendeuppdrag.

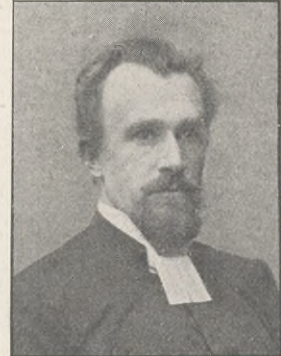
F. O. BREMBERG.

60 år fyllde den 29 jan. jägmästaren Frans Oscar Bremberg, Jägmästare i Arjeppluags revir 74, transporterades till Stockholms revir 1900. Ledamot af Riksdagens Första Kammare 94—03, tjänstgjorde dä i tillfälliga utskottet och lagutskottet. Ledamot af Centrala nödhjälpskomm. 02—03.

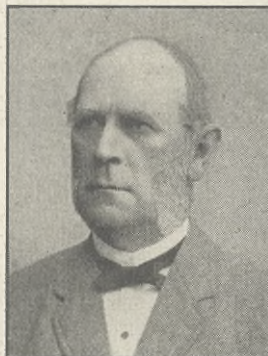
S. E. LINDQUIST.

Bankokommissarien Samuel Ernst Lindquist fyller den 16 febr. 60 år. Stud.-ex. 66, e. o. tjänstem. i postverket s. å och i riksbanken 68, e. o. Kammarstyrk. i tullverket 68, kont.-skrivare v. riksb. hufvudkontor 76, revisor därst. 82, kamrer 96, förest. för riksbankens förvar af värdepapper från s. å., bankokommissarie 03.

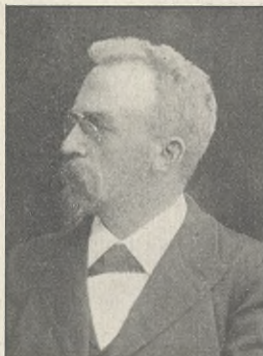
A. J. SWENSSON.

Den 9 febr. fyllde kyrkoherden och slottspastorn Axel Julius Swensson 60 år. Stud.-ex. 72, kyrkoh. i Lofö med Drottningholms slottskapell 89, i Solna med Ulriksdals slottskapell 99, slottspastor vid Karlberg samma år. Af trycket utgifvit predikningar, föredrag m. m.

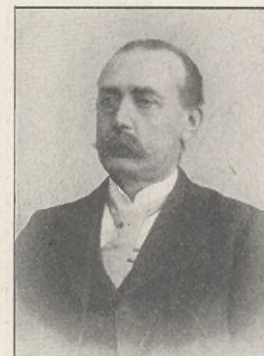
P. H. LÖFQUIST. †

F. d. landssekreteraren i Uppsala län, Per Henrik Löfquist afled den 3 febr. i Örebro, 79 år gammal. Stud.-ex. 47, aflade hofr.-ex., tjänstgjorde som t. f. domare och i länsstyr. i Uppsala län. Landssekreterare 62—92 i Uppsala län. Kongl. maj:ts ombud i styrelsen för Uppsala-Gäffe järnväg.

J. MÖLLER. †

Den 2 febr. afled i Sundbyberg lektorn, fil. dr. Julius Möller. Född 56, stud.-ex. 75, fil. lic. 79, fil. dr. samma år, doc. i matematik s. å., lektor vid Lunds högre allmänna läroverk 88. Sedan 80 lärare vid Lunds privata elementarskola. Utgifvit ett stort antal vetenskapliga skrifter.

E. G. L. LETH. †

Kronofogden, v. häradshöfd. Ernst Gustaf Leonard Leth afled i Enköping d. 10 febr. F. 47, stud.-ex. 68, hofrättsex. 74, v. häradsh. 76, länsbokh. 77, kronofogde i Örbyhus fögderi 84, i Uppsala läns södra fögderi 89. Led. af stadsfullm., ordf. i Enköpings stads bevilln.-beredn., led. i styr. f. Uplands Ensk. Banks Afdeln. kontor i Enköp.

E. A. DAVIDSSON. †

Den 25 jan. afled i Eiveröd, kyrkoherden Edvard August Davidsson, 43 år gammal. Stud.-ex. 83, prästvigd 90, komminister i Hellestad och Bonderup 97, kyrkoherde i Eiveröd och östra Sönnarslöf sedan 98.

PORTRÄTTGALLERI

A. DRAKE. †

Den 4 febr. afled d:r Adolf Drake i Sthlm, f. 33. Afled 56 prakt. o. teor. prestex., var därefter lärare, in- gick 58 i baptistsamfundet, med. o. red. för Evangelisten, 69—89 red. för Veckoposten. Från 66 lärare vid Betelseminariet. Teol. d:r vid amerikanskt universitet.

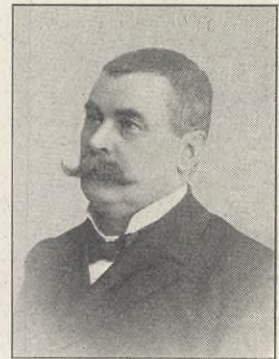
P. I. EKMAN. †

F. d. provinsialläkaren, med. lic. Patrik Isak Ekman afled i Kungs- backa den 4 febr. 71 år gammal. Stud.-ex. 55, med. lic. 66. 72—94 provinsialläkare i Kungsbacka distrikt. Mångårig läkare vid Gottskärs hats- badanstalt. Stadsfullm. i Kungsbacka ordf. 79—94, 99—05. Innehade ett flertal kommunala uppdrag.

H. EKBLOM. †

Den 17 jan. afled i Umeå, dispo- nenten vid Umeå Nya Spritbolag Hjalmar Ekblom. Framstående jä- gare och skytt samt musikalliskt be- gafnad var E. en af sin stads mera bekanta personligheter.

W. F. A. SCHELIN. †

Den 27 jan. afled i Sthlm f. resta- uratören a Royal vid Kungsgatan Wilhelm Fredrik August Schelin, f. 51. S. hade af sin förmögenhet do- nerat 130,000 kr. till olika håll däraf 10,000 kr. till Oscar IIs jubileums- fond.

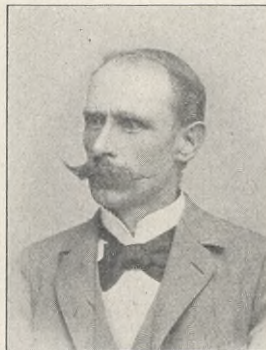
B. A. G. RIDDERBORG. †

F. d. majoren Bror Adolf Georg Rid- derborg afled nyligen i Linköping. Född 36, kapten vid Norra skanska inf. reg. 76, major vid Gottlands nationalbeväring 86, transp. till Ska- raborgs regte 88, afsked 94. Genom- gått Gymn. Centralinst. och varit lärare därstädes samt senare vid Lunds universitet.

J. VILÉN. †

Den 1 febr. afled i Hede, Munkedal, hemmansäg. f. d. folkskolläraren J. Vilén i Foss. Född 36, examen i Växiö 64, ordinarie lärare i Foss 65—82. Anlitad i kommunala värf, bland annat vice ordförande i skol- rådet.

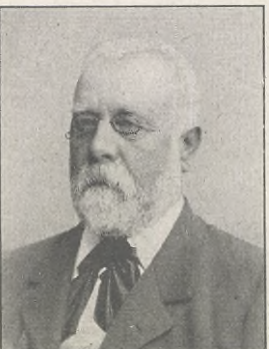
A. G. RÅLIN. †

Den 29 jan. afled i Ämål fabrikö- ren Anders Gustaf Rålin, 59 år gam- mal. Grundlade 92 Rålinska orgel- fabriken i Ämål. Led. af stadsfull- mäktige därstädes.

C. JUEL. †

Den 1 febr. afled i Stockholm kammarrättsrådet Carl Juel, 45 år gammal. J. afled 86 ex till rätteg- verken, 89 v. häradshöfding. Sedan 91 adjungerad ledamot af kammar- rätten och 92 notarie i nämnda verk, blef han 99 utnämnd till kammar- rättsråd.

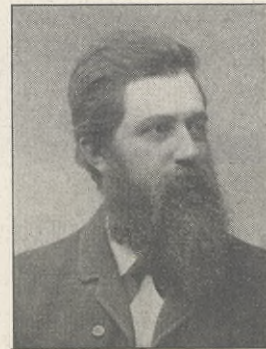
N. M. HAMMARLUND. †

Byggmästaren Nils Magnus Ham- marlund i Stockholm afled därstä- des den 1 febr. 74 år gammal. H. har i ca 30 år utöfvat en vidtom- fattande byggnadsverksamhet och uppfört bl. a. Svea Gardes kasern, epidemisljukhuset, tullhuset i Stads- gården m. m.

O. R. KLINCKOWSTRÖM. †

Kaptanen i Vendes Art.-reg. re- serv, frih. Otto Robert Klinckow- ström afled nyligen i Kristianstad. Född 50, stud.-ex. 70, lärare i franska språket och civilbyggnadskonst vid Krigshögsk. 77, kapten 89. Styresm. i stat. krutbruk v. Åker 89—92. Afsk- ur krigstjänsten 03, s. a. styr.-led. vid Skånebankens könt. i Kristianst.

J. S. LINDQVIST. †

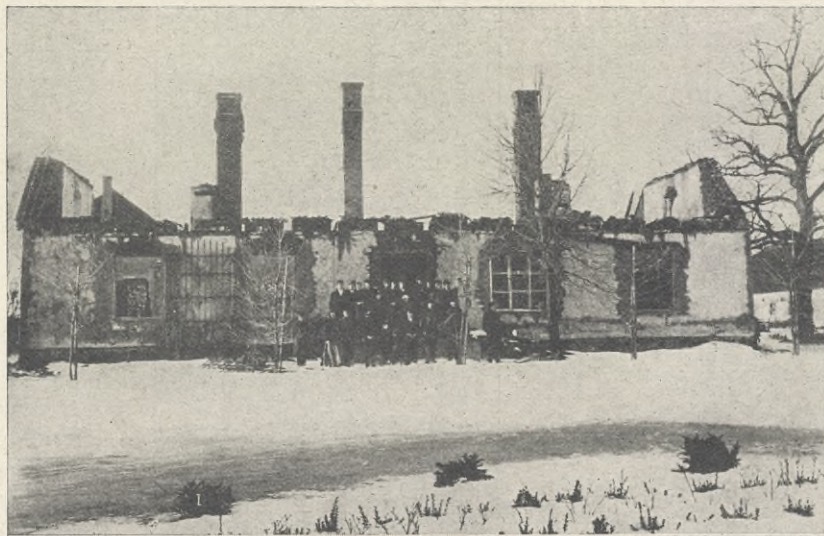
Den 11 febr. afled i Falkenberg byggmästaren Johan Severin Lind- qvist, 52 år gammal. Intresserad kommunalman, stadsfullmäktig i 22 år. Ledamot i skolrådet, f. d. brand- chef och ledamot i byggnadsnäm- den m. m. Mångårig ordförande i Familj- och Arbetareföreningen.

V. RUBENSON. †

Den 30 jan. afled under tillfällig vi- stelse på Saltsjöbaden vid Stockholm försäkringsagenten Viktor Ruben- son, som utvecklat ett tråget arbete för bolagen Nordstjernan, Fenix, Fylgia, m. fl. R. har gjort donationer till arbetsskolan och hemmet för Lytta och vanföra, Försäkringsföre- ningen i Stockholm, o. s. v.

BILDER FRÅN UPPRORET I ÖSTERSJÖPROVINSERNA.

HVAR 8 DAG

RUINERNA AF BARON DE SIEVERS SLOTT, nedbrändt- och plundradt af lettiska upprosmän.

ETT AF GENERAL ORLOFFS ARTILLERI BOMBARDERADT HUS i Kömershof (Kurland) där insurgenterna höllo sina rådplågningar.

EN AF INSURGENTERNA UTSKICKAD, aflämnande en skrift till general Orloff i dennes högkvarter i Kokenhusen (Kurland).
EN DÖDSDÖMD INSURGENTCHEF.

EFTER FOTOGRAFIER tagna för några dagar sedan.